

derved borttages fra den (Hør!). Det er nemlig min fulde Overbeviisning, at vor Bevillingsret i de allervigtigste Sager bliver til et Skin og et Blændværk. Jeg siger, dersom det gaaer saaledes, at denne Paragraph ikke vedtages, saa maa man skamme sig ved at sidde her og tale om Fællesudgifter; thi det er da Altsammen kun Skin og Blændværk (Hør! Rei!). Ja, det nytter ikke, at man siger Rei; thi saaledes er det, at, naar man vil forhindre Vedtagelsen af den foreslaaede Bestemmelse med Hensyn til Overfluddet, saa bliver den Tanke, der ligger i selve Finantsloven, ikke gennemført, den Tanke, som vi maae lægge vel Mærke til, og som er fremhævet af den høitærede Finantsminister, nemlig trefemtedels Tanken. Naar vi her saaledes sige, at Krigsministeren skal have saa og saa Meget til Det og Det, og bevilge for vort Bedkommende de $\frac{2}{5}$, saa kan Regjeringen gjerne gaae hen og bevilge ham af Slesvigs og Holsteens Finantser en endnu større Sum end de resterende $\frac{2}{5}$; dette har den ærede Finantsminister selv gjort gjældende; men sammel nu sammen — og jeg beder Dem at sjanke mig Deres fulde Opmærksomhed, — sammel nu sammen, at Finantsministeren paastaar sig Ret til, naar vi bevilge $\frac{2}{5}$ af den hele Sum, da at bevilge mere end de dertil svarende $\frac{2}{5}$ for de andre Landsdeles Bedkommende, sammel det sammen med, at vort Overflud skal flyde ind i en fælles Kasse, og de ville give mig Ret i, at vor Bevillingsret med Hensyn til Fællesudgifterne bliver et Blændværk (Hør!). See i en Sag som denne ikke hen til den Tillid, som bestaaer imellem den overveieude Deel af de Herrer og den ærede Finantsminister; det er en altsor vigtig Sag til, at man kan bygge den paa en saadan Tillid og sige, at Ministeren vistnok vil gjøre en god og fornuftig Brug af den ham saaledes betroede Myndighed. Men selv om man vil sætte en saadan Tillid til den nuværende Finantsminister, saa bortfalder jo denne Garantte, naar det skulde skee, at en Anden efterfulgte den ærede Finantsminister og fik hans Portefeuille. Naar jeg derfor nu vil fremstille, hvorledes en Minister kan behandle disse Spørgsmaal, saa tanker jeg ikke paa den nuværende Finantsmi-

nister; thi jeg vil paa ingen Maade reise nogen Anklage om, at han vil bære sig saaledes ad, men jeg siger, at en Minister kan, efterat disse Anskuelser have faaet Thingets Billigelse, bære sig ad paa omtrent følgende Maade. Lad os tænke os, at en Minister, f. Ex. Krigsministeren, har faaet en Sum nægtet her af Thinget; vi have behandlet Sagen med alt Alvor, vi have discuteret og overveiet den, og vi have nægtet ham den forlangte Sum, saa kommer Krigsministeren og siger til Finantsministeren — jeg taler ikke om nogenfomhelst Person men kun om Embedet — saa siger Krigsministeren til Finantsministeren: jeg kan ikke godt undvære disse Penge, kan De ikke skaffe mig dem, uagtet Rigsdagen har sagt Rei? Saa kan Finantsministeren sige: Ja, Pengene kan De gjerne faae; De kan faae dem fra de fiesvigste og holsteenske Finantser, det er der ikke Noget til Hinder for. Saa vil maastee Ministeren for Slesvig og Holsteen sige: Ja, men det gaaer dog ikke an, det er uretferdigt imod disse Landsdele, at de skulde bære mere end Danmark. Men saa vil den ærede Finantsminister — det er ikke den nuværende jeg tanker paa — naar han ikke i Finantsloven har en Paragraph som den foreslaaede, kunne sige: det gjør aldeles ikke Noget; thi da det, der bliver tilovers, flyder sammen i een Kasse, saa er det aldeles ligegyldigt, om der flyder 100,000 Rbd. mindre ind fra Hertugdømmerne, naar der kommer 100,000 Rbd. mere ind fra Kongeriget, og det er derfor aldeles ligegyldigt, om enten Rigsdagen bevilger dem eller vi tage dem fra Slesvigs og Holstens Finantser. Jeg troer, at jeg har yttret mig tydeligt og forstaaeligt (Ja! Ja!). Jeg har villet tage hvilketfomhelst Paastud bort fra Enhver, for at han kan vide, hvad han gjør, idet han stemmer, og jeg siger, at, naar en saadan Bestemmelse som den foreslaaede ikke tages, saa gjøre vi vor Bevillingsret med Hensyn til Fællesudgifterne til et Intet, og jeg, for mit Bedkommende, vil skamme mig ved, naar en saadan Bestemmelse ikke gif igjennem, at aabne min Mund om noget Spørgsmaal, der vedkom de fælles Udgifter. Det er Synd imod Danmarks Rigsdag at nægte en saadan Bestemmelse Plads i